

»Jordens konger rejser sig, fyrster samles til råd mod HERREN og mod Hans salvede...
Han, som troner i Himmelen, ler – Herren, han spotter dem« (Salme 2,2+4)

Også I!

Jeg har mødt adskillige Guds børn, der ikke har svært ved at tro, at *de andre* nok skal bestå for Gud i dommen, men som tvivler på, at de selv vil gøre det. Den fornemmelse er måske ikke fremmed for nogen af os.

Apostelen *Johannes* synes at have adskillige sådanne, og han har på sin egen stille, stærke måde draget omsorg for, at de kan få hjælp i deres anfægtelse.

Hjælpen ligger gemt i det lille ord »også«, som han anvender på den »fine-ste« måde.

Han stod selv ude ved Jesu kors og så sin Herre og Frelser dø. Han blev stående derude og så da, at en romersk soldat stak den døde Jesus i siden med et spyd, og straks flød der blod og vand ud. Mange år senere, da han skrev sit evangelium, ejede han Jesu omsorg for alle dem, der var kommet ind under korsets dragende magt; derfor skrev han, at »den, der har set det, har vidnet om det – og hans vidnesbyrd er sandt, og han ved, at han taler sandt – for at *også I skal tro*« (Johs. 19,35).

Altså ikke blot de andre, som forekommer jer langt forud for jer, men *også I*.

På tilsvarende altfavnende måde skriver han i sit første brev: »Det, vi har set og hørt, forkynnder vi også jer, for at *også I* må have fællesskab med os; og vort fællesskab er med Faderen og med hans Søn, Jesus Kristus. Og nu skriver vi dette, for at vor glæde (jeres og min) kan være fuldkommen« (kap. 1,3-4).

Også I, der lider under ikke at strække til – *også I*, der ikke synes, I er til nogen gavn – *også I*, som er fristet til at give op – I er allesammen omfattet af den samme guddommelige frelsesvilje og det samme fuldbagte frelsesværk.

Det lille ord »også I« stammer imidlertid ikke fra apostelen, men fra vor Herre og Frelser. Johannes hørte *Ham* sige »også I« og fik selv så befriende hjælp deraf, at han aldrig kunne glemme det, men rakte det videre til alle Guds elskede børn, hvordan de end er.

Det, som kan få os alle til at tvivle på, om vi kan bestå, er de mange ord om at våge og bede og være rede det øjeblik, Menneskesønnen kommer i kraft og megen herlighed. Men netop med henblik herpå siger vor Herre Jesus så befriende i sin store tale på Oliebjerget:

Derfor vær også I rede
(Mattæus 24,44)

Disse ord er mere end en formaning (»gør jer rede!«); de er Jesu gave til os alle; han skænker os at være rede, således som han siger. Han rækker *også os*, som føler os både uværdige og usikre, altid at være rede, thi hvis vi ikke altid er det, er vi det næppe i den time, Menneskesønnen kommer, thi det er en time, »I ikke tænker jer« (vers 44).

Således er Herrens ord: »Derfor vær også I rede!« en del af evangeliet, Hans glædesbud til os – og således en befriende kraft!

Hans ord omfatter os alle uden undtagelse, altså også jer, som går med en hemmelig frygt for ikke at være rede.

Også I – også mig – hvilken nåde! Således åbenbarer Herren noget af evangeliets hemmelighed for os – den hemmelighed, at intet beror på nogen »fortjenstfuld« indsats fra vor side, men alt skyldes Ham og skænkes enhver af os, *også* den allerringeste, af Guds frie og fyldige nåde. Dermed befrier Han vort hjerte og vor samvittighed fra den tvivl, der ellers gnaver som en orm og fortærer den åndelige kraft.

Og frigjorte fra tvivlen glæder vi os til Herrens tilsynkomst og er altid rede.

Kun således *gør vi os rede* – og da ikke med en skjult frygt for, at det alligevel ikke lykkes, men i troens vished og med en inderlig taknemmelighed.

Regnskabsaflæggelsen

Menneskesønnens komme i kraft og megen herlighed indebærer for Hans tjenere, altså også os, at de (vi) skal aflægge regnskab for Ham.

Det siger Herren med disse ord: »Hvem er så en god og tro tjener, som af sin Herre er sat til at give hans folk deres kost i rette tid?« (vers 45).

Hvem skal svare Herren på dette spørgsmål? Skal vi overlade svaret til andre? Nej, du skal svare, og jeg skal svare!

Hvordan skal vi svare – i tro eller i vantro?

Lad os svare Ham i tro, hver og en af os og sige: »Det er jeg, o Herre, i kraft af Din uendelige nåde!« Eller endnu bedre: »Det er *også* jeg, o Herre!«

Johannes skrev jo, da han havde bevidnet, at Jesus var død i vort sted: »for at også I skal tro« (Johs. 19,35), og »for at I, når I tror skal have Livet i Hans navn« (Johs. 20,31).

Lad derfor også os tro, at vi, hver og en, får lov til at være en god og tro Jesu

tjener; da ærer vi Ham, og selv bliver vi ikke til skamme!

Han sagde jo: »Ikke I har udvalgt mig, men Jeg har udvalgt jer og sat jer til at gå hen og bære frugt« (Johs. 15,16), altså sat enhver af os til at være en god og tro tjener!

Vær tilfreds, hvor du er sat, thi det er Herren, der har sat dig der – en som husmoder, en anden som sygeplejerske, en som arbejdsmand, en anden som funktionær, o.s.v. – og just der, hvor du er sat, er du sat som Herrens gode og tro tjener, indtil Han kommer!

Der, hvor Herren har sat dig, kan du gøre fyldest – men ønsker du at komme til at spille en rolle, da vil du ikke gøre fyldest, men kun gøre det middelmådigt, thi det er just de middelmådiges kendetegn, at de ikke er tilfredse med at gøre fyldest, hvor de er sat, men gerne vil frem i rampefyset og spille en rolle, hvilken rolle det ofte lykkes dem at spille – middelmådigt!

Var de forblevet, hvor de var sat, havde de gjort fyldest. Det gør de stille i landet altid. De er tro over lidet. De bliver sat over meget, når Herren kommer. Deres liv og virke er ikke middelmådigt, men enestående. Mon ikke du kender sådanne? Jeg kender mange af dem! De giver altid (ofte uden selv at vide det) Guds folk deres kost, d.v.s. hvad de trænger til, i rette tid ... et kærligt ord i rette tid (Ordsp. 25,11) – et bæger koldt vand (Matt. 10,42) – et besøg – en gave – thi de tjener hinanden i kærlighed (Gal. 5,13) – og er i færd med at gøre det, når Menneskesønnen kommer i kraft og megen herlighed.

Salig

»Salig er den tjener, som hans Herre, når Han kommer, finder i færd med at gøre sådan« (Matt. 24,46).

Lad os, inden vi går videre, være helt stille og sige: »*Også jeg* – åh, Herre, det er for vidunderligt – og dog er det Din gave *også til mig!*« Den tjener ikke blot bliver salig, når Herren kommer, men er det, thi det er saligt at elske, at tjene, at give, således som Herren har udvalgt og sat også os til.

Det er muligt at forblive salig, når folkene dåner af rædsel over de ting, der kommer over jorderige. Og denne mulighed skænker vor Frelser os som en virkelighed, idet Han udøser sin kærlighed i vore hjerter ved Helligånden og holder os fast i den første kærlighed, der kan udholde alt uden selv at tage skade af det –

tvært imod!

»Sandelig siger Jeg eder: Han vil sætte ham over alt, hvad Han ejer« (vers 47). Hvilken triumf for vor Frelser og hans evangelium! Han har *sat* os til at gå hen og bære megen frugt – *sat* enhver af os

over Hans folk for at give dem deres mad i rette tid – og så *sætter* Han os over alt, hvad Han ejer – altsammen uforskyldt og ufortjent – æren derfor er Hans alene!

»Også I« ... også du og jeg!

Derfor siger vi ikke et eneste tvivlens

ord, men bøjer os i uendelig taknemmelighed for at tilbede Herren, give Ham ret og følge Ham resten af vejen, indtil Han kommer!

Da vi søgte at blive retfærdiggjorte

Evangeliet er (og forbliver) en hemmelighed. Det stemmer aldrig med selv de bedste og højeste menneskelige tanker og bestræbelser. Fordi det er og forbliver en hemmelighed, udtrykker Paulus og de andre apostle sig kort og koncist i tillid til, at Helligånden vil åbenbare hemmeligheden om Guds frelse i hele dens dyb for enhver, der lytter i tavshed til Livets ord.

Forholdet imellem Guds hellige lov og Hans hellige evangelium er hemmelighedsfuldt i allerhøjeste grad. Mange Guds børn kæmper med det hele livet. Ingen har set dybere ind i dette forhold end apostelen *Paulus*, derfor vil vi lytte til ham. Det er tydeligt, at han taler ud af egen smertelig erfaring, når han skriver: »Men dersom vi, da vi søgte at blive retfærdiggjorte i Kristus, selv kom til at stå som syndere, går Kristus så ikke syndens ærinde?« (Gal. 2,17).

søgte at blive

Apostelen beskriver en tilstand, som de fleste Guds børn selv kender – og det med smerte – *de søgte at blive retfærdiggjorte*.

De havde lært Kristus at kende, men de var ikke gået ind til hvilen fra alle deres egne gerninger. Det var ikke gået op for dem, at deres retfærdighed var fuldbragt af en anden, og at den lå rede til dem som en virkelighed, de ikke selv havde bidraget det mindste til, og at denne fuldkomne retfærdighed var deres, givet dem uforskyldt af deres Herre og Frelser. Derfor søgte de at blive, hvad de allerede var i Guds øjne: retfærdiggjorte i Kristus. At de søgte at blive retfærdiggjorte afslører, at de endnu mente, at de skulle og kunne medvirke til deres frelse. De var ikke blevet fri af den forestilling, at deres retfærdiggørelse i hvert fald i nogen grad byggede på deres egen indsats. De havde med andre ord ikke sluppet tanken på at gøre sig fortjent, så Gud var »nødt til« at retfærdiggøre dem.

Det vil atter sige, at de ville retfærdiggøres ved at adlyde Guds befalinger, forbud og bud. Paulus kalder det at blive retfærdiggjort af lovgerninger.

Således byggede de den vej til retfærdighed op, som var nedbrudt af Kristus, og som de også selv havde nedbrudt, da de tog imod Ham som deres Frelser.

Deres retfærdiggørelse lå således en gang ude i fremtiden, men ikke som en fuldbragt frelse, de kunne stole trygt og taknemmeligt på.

Derfor koncentrerede de sig om at være lydige, thi var de det, ville de være »fuldt og helt« retfærdiggjorte i Kristus.

Men ved at koncentrere sig om at være lydige imod Guds befalinger blev de ulydige imod evangeliet. Den fundamentale lydighed er nemlig at tro, hvad Gud tilsiger os for Kristi skyld: »Jeg kommer aldrig mere dine synder i hu – jeg indskriver mine love i dit hjerte!«

Fordi de ikke troede Gud, kom de til at stå som syndere. »From« tvivl er den grundliggende synd i mange »oprigtige« Guds børns liv. Uden at være sig det bevidst gør de Gud til en løgner.

Men de kom også til at stå som syndere overfor deres egen samvittighed. Det kan ikke undgås, når man er under loven og tager den højtideligt. Thi loven vækker begæret efter det, den forbyder. Synden får en anledning, når mennesket vil retfærdiggøre sig ved at holde budet – ja, synden viser sig i sin grænseløse syndighed, når Guds bud hersker (Rom. 7,9-13).

Denne smertelige erfaring kendte apostelen til bunds – men også den var omsluttet af Guds nåde imod ham. Det udtrykker han med disse ord: »Ved loven er jeg død for loven, *for at jeg kan leve for Gud*« (Gal. 2,19).

Loven, som han ville holde for at blive retfærdig for Gud, bragte ham til hans *nulpunkt*: døden, d.v.s. den fuldkomne magtesløshed i forhold til Guds hellige lov, altså den absolutte afmagt i forhold til Guds krav om retfærdighed.

Først her så han sig selv som det, han var i Guds øjne: en synder – intet andet – en skyldig – fortabt – og først her så han Guds nåde i Kristus Jesus, som den i sandhed er: Guds kraft til frelse for enhver, som tror!

Først nu

kunne han leve for Gud

Den, som lever for loven, lever ikke for Gud, men (uden at vide det) for sig selv, sin egen fromhed, retfærdighed, helhertethed, o.s.v. At leve for loven er at have sig selv og sin egen gerning i centrum.

Det er at sige Ja til sin egen formåen.

Det er Paulus færdig med: »Ved loven er jeg (der har gjort alt for at holde den, men forgæves) død for loven. Med Kristus er jeg korsfæstet« (Gal. 2,20).

Loven ledte ham ud i en grænseløs syndighed og dømte ham til døden som en overtræder. Denne dom er eksekveret. På Golgata døde Kristus på et kors som en forbandet for alle Paulus' synder – og dermed er synderen Paulus død på et kors sammen med Kristus!

Bemærk, at Paulus *ikke søger at blive korsfæstet sammen med Kristus!* Heller ikke her er der tale om en »helhertethed« og »from« indsats fra Paulus' side, men om en fuldbrydet kendsgerning – fuldbrydet, ikke af Paulus, men af Kristus!

Følgelig er det heller ikke et fromt ønske, men en fuldbrydet kendsgerning, at »det ikke længer er mig, der lever, men Kristus lever i mig!«

Bemærk atter, at apostelen ikke taler om, hvad han inderligt længes efter at komme frem til, men om noget, som er en kendsgerning, fordi det er Gud, der har gjort det.

Paulus er død med Kristus. Sådan ser Gud på det – og Han ser aldrig forkert!

Det er ikke mere Paulus, der lever, men Kristus lever i ham. Sådan ser Gud på det – og Gud er klartseende! Paulus sætter ikke et fromt spørgsmålstejn herved, thi det ville være synd.

Derfor fortsætter han med at bekendtgøre endnu en evangelisk kendsgerning, nemlig »og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds søn, der elskede mig og gav sig selv hen for mig.« (Den nye oversættelse siger: »og det liv, jeg nu lever her på jorden...«)

Apostelen skriver ikke: »og det liv, jeg nu lever her på jorden, det lever jeg *som korsfæstet* med Kristus...« Havde han skrevet sådan, da havde han givet os det indtryk, at han hele tiden var opmærksom på, om han nu også var korsfæstet med Kristus, altså hele tiden var opmærksom på sig selv.

Men det var han ikke. Han troede jo ikke på sig selv, end ikke på sin egen »helhertethed« – han var død med Kristus – hvordan skulle han vente eller forvente noget af en afdød? – hvordan skulle han

samle sig om ham?

Al hans tro og forventning, al hans opmærksomhed var samlet om hans Herre og Frelser: *Guds søn* – den elskede – den enbårne – Ham, i hvem Gud havde velbehag – dvæl kun lidt ved, hvad der ligger gemt i de to enkle, udtømmelige ord: *Guds søn!*

Paulus fortsætter med andre enkle, udtømmelige ord: »som *elskede mig...*« Gentag dem blot for dig selv – de er overvældende – Guds søn samlede al sin kærlighed om at elske *mig!*

»og (som følge af, at han elskede mig) *gav sig selv hen for mig,*« thi havde han

ikke gjort det, kunne al hans kærlighed til mig ikke bortskaffe min synd, udsone min brøde og slette min skyld!

Guds kærlighed til mig er så stor, at Han hellere giver sig selv hen under Guds forbandelse på korsets træ for al min brøde end ser mig gå fortabt i al min egen retfærdighed, synd og skam.

I troen på Ham lever Paulus sit liv her på jorden, færdig med at tro på sig selv. Og troen leder aldrig videre end til troen, thi den retfærdige lever af tro *til* tro (Rom. 1,17).

Paulus ophæver ikke Guds nåde, end ikke i mindste måde. Han forbliver under

nådens *herredømme* (Rom. 5,21). Under dette herredømme har synden mistet sin magt (Rom. 6,14), samtidig med at loven er blevet bekræftet (Rom. 3,31), d.v.s. til fulde opfyldt af Jesus (Matt. 3,15, se ny overs.) og ved hans Ånd opfyldt i os, der vandrer i troen på Guds søn, d.v.s. vandrer efter Ånden (Rom. 8,4).

Alt er evangelium, intet er lovgerninger. Alt er nåde, intet er fortjeneste. Derfor er enhver antydning af selvros udelukket (Rom. 3,27-28).

Formaningerne

Er de mange formaninger i Skriften ikke et udtryk for, at vi alligevel ikke har alt det, jeg i de to foregående artikler har beskrevet, men at vi skal stræbe efter at opnå det?

Et eksempel: er vi i kraft af vor Herres Jesu Kristi nåde rede, når Han kommer, eller skal vi stræbe efter at blive det?

Før der kan gives et sandt svar på dette spørgsmål, må der stilles et andet spørgsmål: er det *livsvigtigt* for dig at få svar på spørgsmålet, om du er rede ved Jesu genkomst, eller er det blot et teoretisk, akademisk spørgsmål, et spørgsmål, som ikke involverer dig selv i en altafgørende afgørelse?

Med andre ord: er det et spørgsmål som så mange andre, eller er det et spørgsmål, som du for enhver pris må have Guds svar på? Kun, hvis det er sådan, har du med Gud at gøre – og kun når du har med Ham at gøre, får du svar af Ham.

Memento!

Gudsfrygten er visdommens begyndelse. Ingen, der ikke frygter Gud, må regne med at få del i Guds visdom, indblik i Hans råd, svar på sit spørgsmål.

Det er en misforståelse at tro, at evangeliet, glædesbudskabet, gør ende på Gudsfrygten. Vel er det sandt (vidunderligt sandt), at den fuldkomne kærlighed driver al *frygt* ud (1. Johs. 4,18), men den driver ikke al *Gudsfrygt* ud. Der er forskel på frygt og Gudsfrygt.

Frygt og tvivl er tvillinger. Gudsfrygt og tro er også inderligt forbundne. Vi har frimodighed ved Jesu blod til at træde frem for Gud og sige: »Abba, Fader!«

men denne frimodighed går, just fordi den er ved Jesu blod, hånd i hånd med Gudsfrygt. Det er ikke en kødelig frimodighed, grænsende til respektløshed eller jovialitet, men den er hellig.

Det er derfor ikke en frimodighed, der stiller os på lige fod med Gud, så vi stiller ham nogle spørgsmål, som vi er interesse-rede i at få et svar på.

Vi kan kun spørge Ham om noget, hvis vi spørger Ham af hele vort hjerte og hele vor sjæl, altså i frygt og bæven. Vi kan kun komme til Gud med vore spørgsmål, når det drejer sig om noget dybt personligt, som jeg for enhver pris må have svar på.

Dette var en selvfølge i tidligere slægter, men i de sidste 30 år er der trængt en overfladiskhed og respektløshed ind i menighedslivet, der gør det nødvendigt at påpege noget så »selvfølgelig« som Gudsfrygten, ærbødigheden og ærefrygten.

Benådet

Alle formaningerne i Det nye Testamente er rettet til Guds børn, d.v.s. til de benådede, der er blevet genfødt til et levende håb.

Guds børn er allesammen *husholdere over Guds mangfoldige nåde* (1. Peter 4, 10), og det er som sådanne de lytter til alle formaningerne, der dels påminder dem om deres husholdergerning og – ansvar, dels påpeger konkrete områder deraf og giver konkrete råd.

Formaningerne pålægger dem ikke noget, som de ikke er i stand til at udføre, thi enhver af dem har jo ligesom den fortabte søn *alt*, hvad Faderen har!

Formaningerne åbenbarer, hvor rige de

er – så rige, at de er i stand til under alle forhold at leve Kristus-livet. Derfor afslører formaningerne også, om de er gode eller dårlige husholdere over Guds mangfoldige nåde – og det er en hjælp ovenfra til at få alt det bragt i orden, som trænger dertil – at de, når Herren kommer, må være gode husholdere, tro og gode tjenere.

Således ændrer formaningerne noget på spørgsmålet: »Er jeg rede, når Jesus kommer?« så det lyder således: »Er jeg rede *som en tro og god tjener og husholder*, når Herren kommer?«

Dette spørgsmål får ingen et beroligende svar på – men enhver, der spørger i frygt og bæven, får et *trosstyrkende* svar: »Ja, det er Min vilje, at også du skal være rede som en tro og god husholder!« – dette svar afslører, at Gud er den, der virker i ham, der spørger, både at ville og at kunne – derfor, just derfor arbejder han, der spørger, med frygt og bæven, d.v.s. i troens rette forhold til Gud den Almægtige, *på* (men ikke for) sin sjæls frelse, altså på at være rede som en god og tro tjener (Fil. 2,12-13).

Og det er saligt allerede nu!

Således uddyber formaningerne evangeliets rigdom for vore hjerter og sætter os i gang med at tjene andre med alt det, Kristus har skænket os.

Formaningerne er også Guds barmhjertighed imod os (Rom. 12,1), de er formaninger *i Kristus* – opmuntringer i kærlighed – ja, de er Åndens fællesskab (Fil. 2,1) – sandelig er de en del af glædesbudskabet! Lyt til dem som sådanne!